

DE SET EN SET

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

Només estelles

Joan Ventura

Educació, independència i salut són els tres grans temes que avui predominen en els mitjans de comunicació i en les converses que no són de futbol. Les controvertides retallades del govern de la Generalitat han posat potes enlaire els dos principals exponents de l'estat del benestar: l'ensenyament i la sanitat. I per acabar-ho d'adobar avui es tramita al Parlament la proposició de llei de Solidaritat per a la declaració d'independència. Tres grans desafiaments que creen un estat d'ànim entre l'expectació i el desconcert. Es fa difícil d'entendre com en només tres mesos es desmunten les accions del tripartit en l'ensenyament. No valorem si feia

Els nostres diputats podran demostrar de quina mena de fusta estan fets

falta la sisena hora o si la setmana blanca era apropiada, però no pot ser que amb un canvi de govern hi hagi una desestructuració com aquesta. Tornarem a tenir tres hores al migdia amb els nens al pati, amb les mans a la butxaca si les famílies descapitalitzades no poden pagar extraescolars. Pel que fa a les dràstiques retallades a Salut, es presenten quan encara no havíem assolit un estat de normalitat, per exemple a l'hora de programar intervencions o visites a l'especialista. Potser vivíem per sobre de les nostres possibilitats, però distàvem de ser nou-rics. Si la sanitat no ha fet abans un daltabaix pressupostari és perquè molts catalans, com en tantes altres coses, fem una doble cotització i tenim una mútua privada o gremial a la qual acudim prioritàriament ajudant a no congestionar la pública. I després del magnífic exercici democràtic que han representat les consultes sobiranistes, avui els nostres diputats tindran ocasió de demostrar de quina mena de fusta estan fets, tot i que ja sabem que com a màxim en sortiran estelles.

El centre cultural de Llagostera

■ Benvolgut Enric Ramionet, el debat i el contrast d'idees és bo i saludable en un poble i en tots. És clar que sempre n'hi ha de maleducats i de sortits de mare, però d'aquests no n'hem de fer ni cas, només faltaria que per culpa d'aquests la gent civilitzada de diferents opcions polítiques no pogués discutir i plantejar els seus projectes a la *plaça pública*, i fer-ho amicalment i sense faltar-se el respecte.

A Llagostera estan a punt d'acabar un macrocentre que podia haver estat un centre cultural. Dues plantes: a la primera, la biblioteca; a la segona, espais polivalents per a les entitats i activitats del municipi, i un observatori astronòmic. Era un projecte del govern anterior de l'Entesa i les obres s'han acabat ara amb el govern de Convergència. Un cop el govern municipal va anunciar que ja havia fet tràmits per cedir la segona planta a la Fundació Noguera i convertir-la en un taller ocupacional per a joves discapacitats, es van encendre les alarmes. Les opcions a partir d'aquell moment eren:

Opció de Convergència: la inversió d'adequació de la planta va a càrrec de la fundació i per tant, es reserva l'ús privatiu de part d'aquest espai (225 metres) durant 25 anys, tot i que alhora també deixa una sala polivalent d'ús compartit.

Opció de l'oposició: la inversió de l'adequació de la planta es pot fer a càrrec de l'Ajuntament (hi ha diners, com ja s'ha demostrat), i l'espai que se cedeix a la fundació queda a disposició del municipi fora dels seus horaris (després de les 17h), i no només una sala polivalent. Això permet pensar en educació d'adults nocturna i moltes altres activitats que ara no es fan enlloc.

Cadascú és lliure de pensar

Agraïment marista a Josep Lagares

■ El dijous 7 d'abril el senyor Josep Lagares va venir als Maristes de Girona per fer-nos una xerrada als alumnes de 1r i 2n de batxillerat. Josep Lagares és el director general de l'empresa familiar Metalquimia SA, una de les més importants en l'àmbit espanyol i coneguda mundialment per la producció de maquinària càrnia. Ens va parlar sobre paracaigudisme i això li va servir per aconseguir una metàfora amb l'empresa familiar, com exemplifica el seu llibre *Pla de vol*, una novel·la que compagina paracaigudisme i economia. Sobre l'experiència de Josep Lagares amb el seu rècord 300-way, podem dir que ens va fer reflexionar a tots: la capacitat de formació dels paracaigudistes és equivalent a l'empresa, i perquè aquesta funcioni necessita una bona organització interna, tal i com es va veure a les imatges de la caiguda lliure (formació en cercle). Per començar una empresa es necessita una primera idea, haver estudiat amb antelació l'anàlisi DAFO (Debilïtats, Amenaces, Fortaleses i Oportunitats). Aquest DAFO és aplicable també a l'hora de saltar, ja que abans de fer-ho s'han de prendre una sèrie de precaucions com: oxigen, obrir el paracaigudes en el moment ideal, saber reaccionar en cas d'emergència... El que hem après amb el Sr. Lagares ens demostra que és molt important creure en el que vols aconseguir: "Creure per veure", tot i que a vegades hauràs de superar obstacles. I per acabar Josep Lagares ens va regalar a cada un dels alumnes el llibre *Pla de vol*, del qual n'és autor, i va tenir la paciència de firmar-los. En nom de tots els alumnes de batxillerat, volem agrair l'experiència viscuda, fer-ho públic i convidar-lo a tornar quan vulgui.

EVA SÀEZ (1r de batxillerat) i MARC FERRAGUT (2n de batxillerat). Alumnes dels Maristes Girona. Girona

què hauria estat millor per al poble.

MARTA LÓPEZ DEL CASTILLO
Llagostera (Gironès)

Gaby, segueix així

■ Llegeixo amb interès l'entrevista feta diumenge a Gabriel Casas per Jordi Nadal. D'entre el que diu destacaria la frase "a mi em van ensenyar dues coses de petit: ser bona persona i treballar".

Fa més de 50 anys que coneix en Gaby, de petits vivíem l'un enfront de l'altre, amb l'Onyar entremig. Guerres de pedres i lluites pel territori. Anàvem a la Salle -ell, co-

merç; jo, batxiller-, i "adéu, adéu" quan ens trobàvem de més grans.

Vam compartir 20 mesos inútils (?) de les nostres vides a can 22 de la carretera de Barcelona. I allà vaig conèixer l'autèntic Gaby. Bon company, bona persona, divertit, disposat sempre a ajudar, etcètera, etcètera. Ja apuntava bones maneres. Aquella amistat va anar seguint i augmentant. Avui, i per mi, segueix sent el Gaby de la mili. Políticament tenim el pensament diferent, però l'amistat és la mateixa o més gran. Casualment el seu pare -treballador d'impremta durant la setmana- era aco-

modador del Municipal en dies de funció (s'havia de treballar molt per tirar endavant la família) i sovint em deixava *colar*. Quantes revistes, *varietés*, sarsueles i fred compartits en llotges buides amb la seva família!

He seguit la seva carrera com a polític i aquí no vull opinar, però pel que he escoltat, ha fet una tasca immillorable pel seu poble d'adopció -és la Rosa qui és de Fornells- i tothom que he sentit parla bé d'ell i la seva obra. En *Miliu* i la Maria, que segurament van ser qui van inculcar-li allò de ser "bona persona i treballador", poden estar contents. Jo n'estic molt, de ser amic seu. Gaby: ja, pel que ens queda, segueix així!

PERE GARCIA VIDAL
Girona

Montserrat Pous, periodista

■ Costa de fer-nos a la idea que no veurem més els qui més han lluitat per sobreviure en l'adversitat, aquells qui són referent d'aquesta lluita quotidiana per la superació personal que, sovint, assumeixen millor persones com la Montserrat Pous, periodista sensible a la complexitat del seu entorn humà, el de l'Escala, i el del seu país, que, afortunadament, han sabut reconèixer-li la feina ben feta.

Gràcies, Montserrat, per haver-nos fet veure que és en la dificultat que creixem i ens fem forts. I gràcies pel somriure afable amb què personalment m'has tractat sempre.

JOSEP TERO, cantautor
L'Escala (Alt Empordà)

Premis ADAC

Totes les cartes al director i els articles sobre llengua catalana publicats a El Punt fins al 23 d'abril del 2011 aspiraran a un dels Premis de Normalització Lingüística i Cultural de l'Ateneu d'Acció Cultural (ADAC).

EN SÍSIF

Jordi Soler

